

Daniel Berg

ett par kåserier till...

Innehållsförteckning

Mr P	7
Välkommen till Göteborg!	12
Gunnar Friberg	18
Kälken	22
Turnéminne #1	26
Vardagens betydelse	29
ABBA	33
Den som spar han har	39
Tvillingdetektiverna	44
Turnéminne #2	50
Tunnelbanan	59
Göteborg för en dag	63
Dags för en pilsner!	70
Hemdator	75
Turnéminne #3	81
Klistermärken	85
Pastorsexpeditionen	91

Mr P

*Allt vad ni vill att människorna skall göra för er,
det skall ni också göra för dem.*

Så lyder den s.k. gyllene regeln och återfinns såväl inom filosofiska läror som inom de flesta religioner. Under min uppväxt i Vasastan hade vi en granne som gjorde allt i sin makt för att motverka denna regel och fram till dagens datum tror jag inte att jag träffat en elakare människa. Det jag nu tänker berätta är för länge sedan preskriberat, men med hänsyn till hans närmaste väljer jag att endast kalla honom Mr P...

Utskällningarna duggade tätt och jag fick ofta höra att barn inte skulle åka hiss eller föra oväsen. Jag var inte guds bästa barn! Vardagen pryddes av bus och pojkestreck – de flesta var väldigt oskyldiga, men givetvis ganska tanklösa. Min fyra år äldre kusin Martin var på besök och tittade ner på Västmannagatan från vår lägenhet högst upp på våning fem.

- Är det här din mammas blomspruta?
- Ja.

– Om man sprutar vatten från det här fönstret, tror du att man känner duschstrålen nere på trottoaren?

– Tveksamt, men vi måste ju prova!

Sagt och gjort. Jag gick ner på gatan, Martin öppnade fönstret och skruvade på munstycket.

– Känner du något?

– Nej!

– Kusinen justerade till en mer samlad stråle.

– Nu då?

– Nej, fortfarande ingenting.

Grannens fönster öppnades och en viss Mr P stod där med armarna i kors. Jag såg detta, men inte kusinen som skruvade loss hela munstycket och hällde resterande vatten ner över mig.

– DANIEL KOM UPP – DET ÄR EN ORDER!

Vanadisvägen var på 70- och 80-talet inte någon huvudled, men i princip alla bilar som kom från en tvärgata stannade avvaktande i korsningarna. Förare bytte blickar och med glada gester och nickningar hjälptes man åt i trafiken.

När Mr P skulle på semester lät han övriga familjemedlemmar packa, fr.a. hans fru. Själv stod han bredvid och inspekterade att allt blev korrekt iförd en barsk min och förarhandskar (detta låter osannolikt, men jag såg det själv vid flertalet gånger). Sedan gavs full gas och ett par meter innan korsningen

slängde sig mästerföraren sig på signalhornet och lät det bröla genom hela korsningen. Om någon mot förmodan skulle tuta tillbaka eller blockera framfarten uppstod enorma ordväxlingar ur de vuxnas vokabulär...

Ären gick och jag fick ta emot fler utskällningar samtidigt som Mr P på olika sätt utmärkte sig. Bående på gatan kunde få sin bildörr insparkad p.g.a. ett högljutt billarm som råkade gå igång... Barn som allmänt sprang i vägen var inte vatten värda...

Vid ett annat tillfälle låg denna fullvuxna karl med portföljen som huvudkudde i trappuppgången. Jag trodde först jag mötte ett fyllo och informerade min mor som försiktigt undrade vad som stod på.

– Jag är utelåst!

– Oj, vill Mr P komma in till oss och få en kopp kaffe?

– Nej, min fru ska vara hemma så här dags! Eftersom hon inte är det ligger jag här för att göra henne till åtlöje...

Under alla år av förtryck, utskällningar och glåpord bestämde jag mig för att hämnas – men hur? Det måste ske med finess och det måste kännas!

En sommardag var jag uppe på vinden. Jag skulle precis öppna vårt förråd då jag fick se att hänglåset till hissmotorns dörr inte var låst. Då och då smörjdes vajrar och motorer och reparatören hade helt enkelt

glömt att låsa. Försiktigt lossade jag haspen och äntrade en mycket förbjuden zon. Miljön påminde om vinjetten till Tekniskt magasin med oljiga linor som löpte kors och tvärs. På väggen fann jag en kontrollpanel i svart bakelit... hm... Stopp... Upp... Ned...

Ett gnissel hördes plötsligt från trapphuset – ett gnissel jag hört många gånger tidigare när vår grannes dörr öppnades. Genom ett litet rektangulärt hål i golvet såg jag hur hissen trycktes upp, långsamt, fem våningar. Nu var min stund kommen!

Mr P gick in i hissen och tryckte ned.

Stopp!

Upp!

Stopp!

Ned!

Stopp!

– Hjälp! Hjälp!

Upp!

Stopp!

Ned!

Stopp!

– Hjälp! Hjälp! Snälla hjälp!

Världens elakaste människa skrek av skräck. Jag minns inte hur länge jag lät honom lida, men tryckte till slut på "Ned". Därefter tog jag fram en näsduk och torkade av alla fingeravtryck, låste hänglåset och lämnade diskret brottsplatsen.

I den heliga skriften står också att du icke skall hämnas och hysa agg mot någon av ditt folk. Det händer att jag skäms över mitt tilltag med hissen, men jag tror mig ana en strimma av hopp. Jag är, till skillnad från vissa andra..., medveten om mina brister och fel.

I denna andra bok med kåserier fortsätter
livsnjutaren Daniel Berg att guida läsaren
genom Vasastan på 1970- och 80-talet, men
tar oss också med till 90-talets Göteborg –
där emellan blir det små anekdoter kring
Tvillingdetektiverna, motorskibenten
Gunnar Friberg och popgruppen ABBA.

ISBN 978-91-88635-85-3

